

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Julia James
Gyönyörű játékszer

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Julia James, 2006 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 643. eredeti címe: For Pleasure... Or Marriage?
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 643. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-389-2

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Markos Makarios kényelmes tempóban sétált keresztül a Notre-Dame előtti téren. Nem zavarta a sok turista, aki a híres katedrális akarta megnézni. Néha jó volt emberek között lenni. Persze a testőrei ennek nem örültek különösebben. Taki és Stelios diszkrét távolságból követték, és teljesen csak akkor lesznek ismét nyugodtak, amikor újra a biztonságos limuzinban tudhatják.

De ez a meleg szeptemberi nap egyszerűen túl szép volt ahhoz, hogy egy kocsiban ücsörödjön, és Párizst csak a sötétített ablaküvegen keresztül láthassa, miközben az európai igazgatótól érkezett legfrissebb jelentéseket olvasgatja. Helyesen döntött, amikor az Île de la Citénél kiszállt. A forgalom olyan sűrű volt, hogy gyalogosan amúgy is sokkal gyorsabban eléri az úti célját, az Île Saint-Louis-t.

Persze annyira azért nem volt neki sietős, hogy odaérjen a találkozájára. Az ebéd annak a francia cégnek a vezérigazgatójával, amellyel éppen tárgyalásokat folytatott, bizonyára fárasztó lesz, tele terjengős frázisokkal.

Untatta a dolog. Mostanában elég sok minden untatta, és ez a tény legalább annyira dühítő volt, mint az előtte álló ebéd. Mert semmi oka nem volt, hogy unatkozzon. Élete virágában járt, a lehető legjobb egészségnek örvendett, és harminchárom évesen olyan életet élt, amelyért minden férfi irigyelte.

Markosnak mindene megvolt, amit csak kívánhatott: pénz, ingatlanok a világ minden táján, egy jacht a Földközi-tengeren, egy másik a Karib-tengeren, luxusautók, és természetesen számtalan gyönyörű nő. Idegesítő módon életének csupán egyetlen területére nem volt semmilyen befolyása: apja folyton azért nyaggatta, hogy nőssüljön meg végre, nemzzen gyerekeket, gondoskodván a Makarios dinasztia fennmaradásáról.

Ő mégis szörnyen unatkozott.

Muszáj volt valahogy elúznie ezt az érzést. Bármilyen eszközzel. Akár úgy is, hogy sétál egyet Párizs egyik leghíresebb terén, mint egy hétköznapi turista. Előtte magasodtak a katedrális tornyai, alattuk a rozettás ablakkal és a bejárat gótikus boltíveivel. Körülötte emberek beszélgettek különféle nyelveken, fényképezőgépek vakui villogtak, idegenvezetők vitték a csoportjukat.

– Békén hagy már végre?

A tőle jobbra felcsattanó dühös hang felkeltette érdeklődését. Ahogy arrafelé fordította a fejét, két dolgot vett észre. A hang forrása angolul, és nem franciául beszélt, és ő volt a leglélegzetelállítóbb nő, akit jó ideje látott.

Elsőként a haján akadt meg a tekintete – a vörös-arany színben pompázó fürtök csaknem a csípőjéig értek. A látvány egy pillanatra teljesen elkápráztatta, de aztán tekintete az arcára vándorolt.

Mintha egy Raffaello-festmény kelt volna életre: ovális arc, világos bőr, ragyogó szempár és érzéki szája. De vonásaiból nem egy festmény higgadt nyugalma áradt. Markos szája sarka megrándult – a nyugalom és a higgadtság voltak az utolsó szavak, amik ebben a pillanatban a nőről az eszébe jutottak volna.

Ugyanis remegett a dühtől, barna szeme villámokat szórt. És Markos azt is tudta, miért.

Két fiatalember állta el az útját, és cinkosul egymásra kacsintottak. Egyikük tört angolsággal éppen arra próbálta rávenni a nőt, hogy menjen el vele egy italra.

– Nem! – válaszolta a kis vörös mérgesen. – Hagyjanak már békén!

Engedelmeskedés helyett a másik férfi megragadta a csuklóját. Amikor a nő ki akarta szabadítani magát, a kéretlen hódoló csak nevetett, és megismételte a meghívást.

Markos gondolkodás nélkül odalépett. Kemény és parancsoló hangon mondott pár mondatot franciául, mire a két fiatalember teljesen megdermedt. Markos még egy szót hozzátett, és elmosolyodott. Mosolya minden érzelmet nélkülözött.

Az idegen villámgyorsan elengedte a nő csuklóját, majd mindkét fiatal eltűnt a tömegben.

– *Merci, monsieur.*

– Szívesen – felelte Markos angolul.

Britanyjának hála, tökéletesen beszélt a nyelvet, ami egyáltalán nem illett délies megjelenéséhez. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a nőnek is szemet szúrt ez az ellentmondás.

És Markos tudta, hogy ezen kívül még valami másra is felfigyelt. Valamire, ami mély elégedettséggel töltötte el. Várt egy pillanatot, és csak utána mormolta:

– Attól tartok, nem ők voltak az utolsók a zaklatói sorában.

– Mért nem képesek békén hagyni az ilyen alakok? – bosszankodott a nő.

Markos elmosolyodott, ezúttal teljesen őszintén.

– Mert ez itt Párizs. És itt a férfiak üldözik a gyönyörű nőket.

– Ekkora hülyeséget! – felelte a nő. – Milyen férfi képzelet azt, hogy vonzó lehet egy ilyen ajánlat?

– Magának testőrré van szüksége – felelte halkán Markos.

A nő tekintete rajta nyugodott. Bizonytalanság, és nem bosszúság tükröződött benne. És még valami más is.

Végül a bizonytalanság kerekedett felül.

– Viszlát, *monsieur*. Köszönöm, amit értem tett. – Azzal sarkon fordult, és otthagya.

Markos csak nézett utána. Még húsz métert is alig tett meg, amikor feltartóztatta egy szikár skandináv, útikönyvvel a kezében, kérdezett tőle valamit, majd hívogatóan a katedrális felé mutatott. A nő a fejét csóválva kikerülte, és beleütközött egy észak-afrikaiba, aki csak miatta változtatta meg az útirányát, és elkezdett sétálni mellette, teljesen figyelmen kívül hagyva heves tiltakozását.

Anélkül, hogy a kényelmes tempón változtatott volna, Markos megindult utánuk. Az unalom hirtelen nyom nélkül tovatűnt.

Ez egyszerűen elviselhetetlen! Ez volt az első napja Párizsban, és képtelen volt lerázni magáról a zaklatókat. Pedig ő csak szeretne volna végre valóra váltani évek óta dédelgetett álmát: megnézni magának Európa legszebb városát.

– Tűnjön el! – sziszegte legújabb hódolójának.

– Angol? – kérdezte a férfi, és szemtelenül elvigyorodott. – Mutat neked jó időtöltés.

A nő mögött újabb hang csendült fel. A nyelvet ugyan nem ismerte fel, a hangot viszont annál inkább.

Megint ugyanaz a férfi volt. Amelyik elüldözte a két franciát. Amelyik azt mondta, hogy Párizsban van, és itt számítania kell rá, hogy a férfiak üldözni fogják. Meg hogy testőrré lenne szüksége.

Magas volt és izmos. Érzéki eleganciával mozgott. A haja sötét volt, a bőre napbarnított. A nemzetiségében bizonytalan volt; vele angolul beszélt, a két fickóval korábban franciául, most pedig megint valami másik nyelven.

Bárhonnan is származott, neki elállt tőle a lélegzete. Még soha életében nem találkozott vonzóbb férfival. De nem engedhette meg magának, hogy csupán a külseje alapján ítélje meg. Egy férfit, legyen bármennyire hihetetlenül vonzó, végzetes hiba lett volna bármi módon is bátorítani.

Az észak-afrikai időközben csendben eltűnt.

– Igazán hálás vagyok – felelete megmentőjének olyan mereven, amennyire csak tőle tellett. Visszafogottsága azonban a legcsekélyebb hatással sem volt a férfira.

– Magának tényleg kell egy testőr. Ezek a külföldi csavargók igazi gazfickók – állapította meg az ismeretlen. Közben a szeme huncutul csillogott.

A nő elmosolyodott.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy maga nem külföldi csavargó?

– Valószínűleg én sokkal inkább angol vagyok, mint maga – felelte a férfi.

- Tessék? – nézett rá a nő meglepetten.
- Csak a keltáknak van vörös hajuk.
- A nagymamám skót volt – ismerte el Vanessa.

Valami nem stimmel a hangjával. Elfúló volt, és magasabbnak is tűnt, mint egyébként. Még ha ez az idegen kétszer meg is mentette őt a nemkívánatos udvarlótól, akkor sem állhat le vele csevegni.

– Tudja – szólalt meg a férfi, mintha csak a gondolataiban olvasott volna –, semmi oka rá, hogy ilyen gyanakvó legyen. Én igazán rendes vagyok. És amennyiben megengedi – a hangjába ismét belevegyült az a lágyság, amitől a nő úgy érezte, mintha pillangók repdesnének a gyomrában –, boldogan megnézném magával a Notre-Dame-ot, és közben megvédeném minden veszélytől.

Mosolyában az udvariasságon kívül Vanessa semmit nem tudott felfedezni. Egy pillanatig csalódottságot érzett.

Ajkába harapva elfordította a tekintetét, ezért nem vehette észre, hogyan csillan fel a férfi szürke szeme. Mire megint ránézett, az ismeretlen arca újra teljesen közömbös volt.

Bizonyára üzletember. Hiszen öltönyt visel. Elegáns. Formális.

Csak egy séta. Ez minden. Nem arra kért, hogy töltsék el vele egy szenvedélyes éjszakát! És többször is bebizonyította, hogy képes tőlem távol tartani a tolakodó alakokat...

Vanessa vett egy mély lélegzetet, és felszegte az állát.

- Köszönöm – felelte. – Az igazán nagyszerű lenne.

Markos nézte, ahogy a kis vörös tőle elfordulva arra összpontosítja a figyelmét, amit a fejhallgatóban lévő hang mond neki. Az újdonság erejével hatott rá, hogy versenyeznie kell valamivel egy nő figyelméért. Másfelől viszont a helyzet lehetőséget adott neki, hogy megcsodálhassa szépségét.

Ami nagyon figyelemreméltó volt.

A nőn minden rendkívüli volt – fantasztikus vörös hajától kecses nyakán, magas járomcsontján és világos bőrén át arányosan karcsú alakjáig. És a tény, hogy szemmel láthatólag nincs tudatában a vonzerejének, csak még csábítóbbá tette. Markos szája körül mosoly bujkált.

Csodálattal siklott végig a tekintete a formás testen, a melle domborulatain, keskeny csípőjén és hosszú lábain. Még ebben a semmitmondó ruhában is kitűnően nézett ki. Markos szabadjára engedte a fantáziáját, elképzelte, hogyan juttatná érvényre a nő szépségét néhány különleges, egyedi készítésű ruhadarab.

És természetesen a megfelelő ékszerek. Azt is tudta, kihez forduljon, ha valami igazán különleges darabbal szeretné meglepni. Az unokatestvérének, Leo Makariosnak nemrég sikerült szert tennie az orosz cári család híres, rég elveszettnek hitt ékszergyűjteményére.

Vajon mi állna jobban a nőnek, a zafír vagy a smaragd? Netán mindkettő? Bárhogy is legyen, neki nagy örömet szerezne, ha kideríthetné.

De még ennél is nagyobb örömmel fedezné fel a szépségét az ágyában.

Elégedettséget és várakozást érzett. Az élete hirtelen sokkal érdekesebb lett.

Hogy jobban lássa a szívárvány minden színében pompázó fényt, amely a rózsablakokon át szüremlett a katedrálisba, Vanessa hátraszegte a fejét. A hang a fejhallgatóban éppen királyokról és dátumokról beszélt neki, és a középkorban az üveg előállítására használt technikákról. Az érdekes részletek ellenére az elektronikus idegvezetőnek igen komoly vetélytárssal kellett felvennie a harcot a figyelméért.

Ez a vetélytárs mágikusan vonzotta Vanessa tekintetét. Azonban bármekkora is volt a kísértés, minden erejével ellenállt. Azért van itt, hogy lássa Párizst, semmi másért.

Amikor tavasszal a nagyapja meghalt, ezt az utat szinte receptként írta fel magának.

A szülei halálos autóbalesete után a nagyszülei gondoskodtak róla. Az igazi szüleire már egyáltalán nem is emlékezett. Nagyszülei szeretettel nevelték, de néha kissé túlzásba vitték az iránta érzett aggodást. Gyerekként ők jelentették számára az életet és a biztonságot. Amikor

idősebb lett, a helyzet megváltozott: már ő gondoskodott róluk.

Könnyű szívvel lemondott arról, amire a legtöbb lány az ő korában vágyott. Megelégedett azzal, hogy könyvtártudományt tanuljon a helyi egyetemen, ahelyett hogy nyelveket vagy művészettörténetet tanult volna külföldön. Így továbbra is a nagyszüleivel lakhatott a kedves dél-angliai kisvárosban álló otthonos, viktoriánus házukban. És a világ felfedezése helyett a helyi könyvtárban vállalt munkát, és könyveket olvasott távoli országokról. Partizás és szerelem helyett pedig inkább a nagyszüleivel járt el színházba és klasszikus zenei koncertekre.

Sokáig élt korához nem illő, nyugodt és visszafogott életet, de ő ezt nem érezte tehernek. Hiszen mindig is fájdalmasan tudatában volt, hogy a dolog nem fog örökké tartani.

A nagyszülei most már halottak voltak, és Vanessának rengeteg ideje lett magára. A szabadság érzetében némi szomorúság is vegyült, mert már nem volt családja, nem volt senki, aki várt volna rá valahol.

Szomorúsága ellenére nagyon izgatott is volt, mióta néhány órával ezelőtt megérkezett a párizsi reptérre. Mindent gyönyörűnek, elbűvölőnek és izgalmasnak talált – a metrózást, azt, hogy igazi franciákon tesztelhetette a franciatudását, és azt is, amikor bőrönddel a kezében sétált az utcákon a kis panzió felé, ahol szobát foglalt. Minél több mindent látni szeretett volna.

A Notre-Dame volt az első a listáján. Már messziről látta a hatalmas katedrális, amely úgy állt az Île de la Citén, mint egy hajó, s Vanessa a lehető legrövidebb útvonalon azonnal oda is ment.

Párizsban pedig az összes férfi szemmel láthatólag hozzá találta meg a legrövidebb utat.

Bárcsak békén hagynának, gondolta mérgesen.

Tekintetét levette a mennyezeti faragványokról, amelyekről éppen ekkor beszélt a hang a fülhallgatójában.

Most senki sem zaklatta. A mellette sétáló idegen gondoskodott erről. És szerencsére maga a férfi sem viselkedett tolakodóan.

És ha megtenné, zaklatásnak tekintenéd?

A gondolat pimaszul tanyát vert a fejében. Vanessa valahogy elfojtotta, de már megtörtént a baj.

És jött az újabb kérdés: *Vajon melyik országból származhat?*

Lopva ismét ránézett a szeme sarkából. Ő éppen az oltár előtt álló szószéket tanulmányozta, így ebből nem vett észre semmit.

A lopott pillantás után sem tudott többet meg annál, mint hogy a férfi valószínűleg valahonnan a Földközi-tenger környékéről származik. Persze a származásához amúgy sincs semmi köze, hiszen hamarosan befejezik a katedrális megtekintését. Akkor ő udvariasan köszönetet mond neki, a férfi pedig távozik, hiszen a napi jócselekedet azzal számára le is lesz tudva.

Utána pedig soha többé nem találkoznak.

– Vége?

Vanessa levette a fejről a fülhallgatót, kikapcsolta az elektronikus idegenvezetőt, és bólintott.

– Igen. Nem fantasztikus ez az épület? – Elfúló volt a hangja, a szeme ragyogott. Mint két aranyló tó, gondolta magában a férfi. – Kicsit tartottam tőle, hogy mégsem annyira gyönyörű, mint mondják. De tényleg az. Ezek a rózsablakok! Meg a mennyezeti díszítések! De maga bizonyára már gyakran látta...

Kissé elszégyellte magát a szóáradata miatt, elhallgatott.

– Sok éve láttam utoljára. Viszont a tornyokban még sose voltam – jegyezte meg Markos kissé elgondolkodva. – Pedig mindig is szerettem volna. – A tekintetük ekkor találkozott, és a nő arcán meglepetés tükröződött. Markos elmosolyodott. – Szeretne fölmenni?

– Igen – felelte Vanessa habozva.

Markos ismét nagyon elégedett volt magával. A nő az elmúlt félórán elmélyedt az idegenvezetésben, de most minden figyelmét neki szentelte.

– Remek – felelte lágyan. – Akkor mire várunk még? A bejárat odakint van, a másik oldalon,

ha jól tudom.

Alighogy kiléptek a meleg napsütésbe, Vanessa megállt, és felé fordult. Az arckifejezése arról árulkodott, hogy most majd mond valami nagyon briteset, szörnyen udvariasan és elutasítóan.

Markos úgy döntött, esélyt sem ad neki rá.

– Erre tessék – mondta, elővéve legudvariasabb mosolyát, amit kizárólag idős hölgyek számára tartogatott.

El is érte vele a kívánt hatást: Vanessa ellenállása semmivé foszlott.

A tornyok bejáratánál, a katedrális északi oldalán sorban álltak a turisták. Markos odavezette Vanessát, és beállt mögé.

– Nem hiszem, hogy sokáig fog tartani – jegyezte meg, és újabb udvarias mosollyal ajándékozta meg. – Bocsásson meg egy pillanatra.

A szeme sarkából látta Takit és Steliost, akik a katedrálisban is árnyékként követték. Elővette a mobilját a zakója zsebéből, tárcsázta Taki számát, és görögül utasította, hogy valami elfogadható kifogással mondja le az ebédet. Aztán bontotta a vonalat, és újra a zsebre tette a telefont.

Vanessa kíváncsian nézett rá.

– Görög volt – magyarázta neki Markos.

– Gondolkoztam is, mi lehet a másik fél – jegyezte meg mosolyogva Vanessa.

A férfi visszamosolygott rá, ezúttal nem az idős hölgyek számára fenntartott mosollyal.

– Az apám görög, az anyám angol – mondta.

– Görögországnak melyik részéről származik?

Markos a sok helyre gondolt, ahol gyerekkorában lakott. Ezeknek a fele Angliában volt, a másik fele szerte Európában. Kilencéves koráig az anyjával élt, aztán pedig, mikor a szülei borzalmas válási procedúrája véget ért, Görögországban és Svájcban. De sehol sem érezte otthon magát.

Ezért azt a választ adta, amit mindig is szokott.

– A családom Törökországból származik, az ottani számtalan görög település egyikéről. A múlt század húszas éveiben a nagyapám Athénban telepedett le. De én nem kötődöm sehová... Á, elindult a sor.

Örült, hogy témát válthat. Az *otthon* szó semmi jelentőséggel nem bírt a számára.

– Még egy kávét?

Vanessa megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Ideje indulnom.

A Notre-Dame közelében, egy étterem teraszán üldögélt egy napernyő alatt. Azt, hogy hogyan is került ide, még mindig nem tudta pontosan. Úgy tűnik, egyszerűen csak megtörtént, gondolta zavartan.

Markos Makarios – ez volt a férfi neve. A torony tetején, miközben Párizs a lábuk előtt hevert, bemutatkozott neki.

– Így most már mindig a notre-dame-i toronyőr fog eszébe jutni rólam – mondta nevetve, és szürke szemében ragyogás gyúlt.

Az a szempár... Vanessa szívesen elveszett volna a mélységeiben, de nagyon jól tudta, hogy nem szabad. Ahogy a nevét sem lett volna szabad elárulnia neki, vagy tréfás ünnepélyességgel megrázni a kezét a Notre-Dame tetején, a meleg szeptemberi napsütésben.

És azt sem lett volna szabad megengednie, hogy a toronyból lefelé menet a férfi megfogja a könyökét, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog széles e világon. A katedrális elé érve Markos átvezette a téren, és kijelentette, hogy ideje megebédelni.

És Vanessa valamiért hagyta, hogy mindez megtörténjen.

– Párizsra és arra, hogy tetsszen magának a város! – Markos a magasba emelte a poharát, Vanessa pedig viszonzta mosolyát. Egy pillanatra felvillant valami a férfi szemében, amitől ő megborzongott, és ennek semmi köze nem volt ahhoz a csodához, hogy végre tényleg itt van Párizsban.

Ez csak egy ebéd. Markos csak udvarias. Kedves. Barátságos. És együttérez egy angol turistával,